

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 524/2012-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť R. R., B., toho času vo výkone trestu odňatia slobody, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl.17 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 3 písm. a), b), c) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 4 ods. 2 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č. k. 2 Nt/6/2011-107 z 13. júna 2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 2 Tos/68/2012-119 z 21. augusta 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. R. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. septembra 2012 doručená a 4. októbra 2012 doplnená sťažnosť R. R. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 3 písm. a), b),

c) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 4 ods. 2 Protokolu č. 7 k dohovoru uznesením Okresného súdu Bánovce nad Bebravou (ďalej len „okresný súd“) č. k. 2 Nt/6/2011-107 z 13. júna 2012 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie okresného súdu“) v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Tos/68/2012-119 z 21. augusta 2012 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“).

2. Z obsahu sťažovateľom podanej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že bol rozsudkom okresného súdu č. k. 2 T/69/2009-338 zo 14. decembra 2009 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 23 To/1/2010-408 z 18. februára 2010 uznaný vinným zo zločinu lúpeže formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 188 ods. 1 a 2 písm. d) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní osem rokov a osem mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol svojím uznesením sp. zn. 1 Tdo 15/2010 z 9. júna 2010 sťažovateľom podané dovolanie. Ústavný súd svojím uznesením sp. zn. III. ÚS 389/2010 z 19. októbra 2010 odmietol sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. V ostatnom sa sťažovateľ podaním na okresnom súde domáhal prerušenia výkonu právoplatne uloženého trestu odňatia slobody a zároveň podal na okresnom súde návrh na povolenie obnovy konania podľa § 394 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Okresný súd napadnutým rozhodnutím rozhodol (aj) podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku o zamietnutí návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania z dôvodu nezistenia podmienok tento postup umožňujúcich. Krajský súd po podaní sťažnosti rozhodol svojím napadnutým rozhodnutím o jej zamietnutí podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

3. Sťažovateľ v podanej sťažnosti v podstatnom dôvodil, že *„Žiadosťou doručenou Okresnému súdu... som sa domáhal povolenie obnovy konania v ktorej som okrem iného uviedol vyšetrovateľ ORPZ ÚJKP v T. mi zákonným spôsobom nevzniesol obvinenie pretože uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané dňa 31. 03. 09... a mne to bolo oznámené až dňa 27. 04. 2009 kedy som bol zadržaný. Čo je rozpore článkom 6 ods. 3 písm. a)*

Dohovoru. Taktiež počas týchto 27 dní som sa bez meškania nemohol vyjadriť uzneseniu o vznesení obvinenia a počas týchto 27 dní kedy som nevedel že je voči mne vznesené obvinenie som nemohol sa obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu čo je porušením článku 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru ako aj § 34 ods. 1 Tr. por. Taktiež počas týchto 27 dní som nemal prípravu svojej obhajoby čo je porušenie článku 6 ods. 3 písm. b) Dohovoru. Počas týchto 27 dní od vydania vznesenia o vznesení obvinenia som nemohol dať vypočúvať svedkov alebo dať vypočúť čo je porušenie čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru.

Taktiež som ako podozrivý zo spáchania trestného činu nebol zadržaný a hneď oboznámený s dôvodmi zadržania a vypočutý.

Nebol som zadržaný a hneď oboznámený z uznesením o vznesení obvinenia a vypočutý procesnom postavení obvineného.

Čo je rozporne porušenia môjho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 17 ods.3 Ústavy... a taktiež článkom 5 ods. 1 Dohovoru...“.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ v závere svojho podania uvádza:

„Vzhľadom na vyššie uvedené aj na ustanovenie § 20 ods. 2 zákona... č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu SR o konaní pred a o postavení jeho sudcov... splnenie ktorých je predpokladom začatia konania pred ústavným súdom, teda podávam túto žiadosť o ustanovenie obhajcu, taktiež s poukazom aj na článok 6 ods. 3 písm. c) dohovoru..., ktorými je medzinárodnými zmluvami viazaná Slovenská republika viazaná od roku 1. 1. 1993. Dôvodu a ústavnej sťažnosti podľa článku 127 Ústavy SR proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2 T/68/2012-119 uzneseniu Okresného súdu v Bánovciach nad Bebravou sp. zn. ... 2 Nt/6/2011-107.“

II.

5. V zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.A

K namietanému porušeniu označených základných práv napadnutým rozhodnutím okresného súdu

7. V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal

popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

8. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

9. Pokiaľ ide o uznesenie okresného súdu č. k. 2 Nt/6/2011-107 z 13. júna 2012, ústavný súd vzhľadom na už uvedené poukazuje na skutočnosť, že proti tomuto bolo možné podať sťažnosť podľa § 185 a nasl. Trestného poriadku ako riadny opravný prostriedok (čo sťažovateľ aj využil), a preto ním podanú sťažnosť v tejto časti bolo potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.B

K namietanému porušeniu označených základných práv a slobôd napadnutým rozhodnutím krajského súdu

10. Za zjavne neopodstatnenú považuje ústavný súd v súlade s doterajšou judikatúrou sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo keď preskúmanie označeného postupu (rozhodnutia orgánu štátu) v rámci predbežného prerokovania veci vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, reálnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 101/03, I. ÚS 27/04, I. ÚS 159/08).

11. Podľa čl. 17 ods. 3 ústavy obvineného alebo podozrivého z trestného činu možno zadržať len v prípadoch ustanovených zákonom. Zadržaná osoba musí byť ihneď oboznámená s dôvodmi zadržania, vypočutá a najneskôr do 48 hodín prepustená na slobodu alebo odovzdaná súdu. Sudca musí zadržanú osobu do 48 hodín a pri obzvlášť závažných

trestných činoch do 72 hodín od prevzatia vypočúť a rozhodnúť o väzbe alebo o jej prepustení na slobodu.

12. Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru má každý právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom: ... Podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva: a) byť bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia proti nemu, b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby, c) obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu..., d) vylúčať alebo dať vylúčať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok ako svedkov proti sebe...

13. Sťažovateľ odvodzoval porušenie svojich označených práv v podanej sťažnosti od tej skutočnosti, že ním predstreté pochybenia v prípravnom konaní mali byť okresným súdom zohľadnené/akceptované ako dôvody zakladajúce obnovu konania podľa § 394 Trestného poriadku, a uviedol, že *„Okresný súd Bánovce nad Bebravou č. k. 2Nt/6/2011-107 zo dňa 13. 06. 2012 nepreskúmal... dôvody, ktoré som uvádzal písomnom návrhu na povolenie o obnove konania ako aj na verejnom zasadnutí konanom dňa 13. 06. 2012 na súde... odkazom na inštitúcie ktoré sa s týmto prípadom zaoberali a nezistili žiadne procesné chyby ktoré by viedli porušeniu mojich práv na obhajoby... a taktiež nezistil OS Bánovce n/B ani podstatnú chybu podľa čl. 4 ods. 2 k Protokolu 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“*

14. Krajský súd v uznesení č. k. 2 Tos/68/2012-119 z 21. augusta 2012 v podstatnom dôvodil: *„Súd prvého stupňa správne procesne postupoval, pokiaľ o žiadosti odsúdeného o prerušenie výkonu trestu odňatia slobody a o návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania rozhodoval na verejnom zasadnutí. Na tomto verejnom zasadnutí mal odsúdený možnosť vyjadriť sa k dôvodom svojej žiadosti a návrhu na povolenie obnovy konania. Rovnako i krajský súd dospel k záveru a nezistil podmienky na povolenie obnovy konania, keďže odsúdený nepredložil žiadne nové dôkazy, ktoré by odôvodňovali postup podľa § 394*

Tr. por. Odsúdený napádal procesný postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu a porušenie práv obhajoby, ktoré skutočnosti v rámci obnovy konania neprináleží preskúmať súdu. Tieto skutočnosti, týkajúce sa procesných porušení práv namietaných odsúdeným, v minulosti už preskúmaval Najvyšší súd SR, ktorý odmietol dovolanie. Odsúdeným označené nové skutočnosti a dôkazy nie sú skutočnosťami alebo dôkazmi, ktoré vyšli najavo až po odsúdení, alebo že by v čase vedenia súdneho konania neboli súdu známe. Krajský súd v podrobnostiach v tomto odkazuje na dôvody napadnutého uznesenia a rovnako konštatuje, že neboli splnené podmienky obnovy konania v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. Okresný súd potom správne návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania zamietol.

Rovnako okresný súd správne žiadosť odsúdeného o prerušenie výkonu trestu odňatia slobody z dôvodu § 398 ods. 3 Tr. por. zamietol, keďže nevyšli najavo žiadne nové dôkazy, teda nebol dôvod ani na prerušenie výkonu trestu odňatia slobody odsúdenému R. R.“

15. Vzhľadom na obsahovú spojitosť uznesenia krajského súdu č. k. 2 Tos/68/2012-119 z 21. augusta 2012 s uznesením okresného súdu č. k. 2 Nt/6/2011-107 z 13. júna 2012 považoval ústavný súd za potrebné uviesť aj podstatnú časť napadnutého rozhodnutia okresného súdu. Okresný súd teda v podstatnom k meritu veci uviedol:

«Súd po vykonaní dokazovania v uvedenej veci dospel k záveru, že žiadosti odsúdeného nie je dôvodné vyhovieť. Namietanú skutočnosť odsúdeným, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané dňa 31. 03. 2009 a doručené mu až dňa 27. 04. 2009, teda po 27 dňoch od vydania, súd nevyhodnotil ako podstatnú chybu a ku skutočnosti, že došlo týmto postupom k porušeniu práva na obhajobu už i Najvyšší súd SR uviedol, že „V časovom úseku od začatia trestného stíhania do vznesenia obvinenia dovolateľovi vyšetrovateľ nevykonal žiadny procesný úkon, pri ktorom by mohlo dôjsť k porušeniu jeho obhajobných práv. Vykonal len jeden úkon, keď dňa 17. 02. 2009 vypočul už v procesnom postavení poškodeného, ktorý polom výsluch zopakoval po vznesení obvinenia dovolateľovi dňa 08. 06. 2006 a 9. 6. 2009, keď vykonal konfrontáciu medzi ním a dovolateľom, v oboch prípadoch už v prítomnosti obhajcu zastupujúceho dovolateľa. Postupom vyšetrovateľa za opísanej dôkaznej situácie a procesnej postupnosti až do skončenia prípravného konania,

teda nedošlo k porušeniu práva dovolateľa na obhajobu ako namietal v dovolaní v súvislosti s vydaním uznesenia o začatí trestného stíhania a potom o vznesení obvinenia.“ Návrhom odsúdeného na výsluch svedkov Mgr. H. K., O. K., a utajeného svedka, sa už tiež zaoberal i Najvyšší súd Slovenskej republiky a skonštatoval, že za porušenie práva na obhajobu „nie je možné považovať ani neupovedomenie obhajcu o výsluchu poškodeného dňa 04. 01. 2010, Mgr. H. K. dňa 05. 01. 2010, A. K. dňa 05. 01. 2010, o výsluchu utajeného svedka na Okresnej prokuratúre dňa 13. 01. 2010, či zamietnutie návrhu dovolateľa na doplnenie dokazovania v rámci odvolacieho konania prečítaním týchto výpovedí Krajským súdom v Trenčíne. Tieto výsluchy sa uskutočnili mimo súdneho konania vedeného proti dovolateľovi sčasti pred a sčasti po predložení spisu Krajskému súdu v Trenčíne za účelom rozhodnutia o podanom odvolaní dovolateľom. Krajský súd v Trenčíne postupoval zákonným spôsobom, keď na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní dovolateľa zamietol návrh obhajcu na prečítanie týchto výpovedí“ Čo sa týka skutočností a dôkazov navrhovaných odsúdeným a podrobne ním uvedenými na verejnom zasadnutí, súd dospel k záveru, že sa nejedná o skutočnosti a dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli odôvodniť iné rozhodnutie o vine či treste (§ 394 ods. 1), alebo iné rozhodnutie v merite veci (§ 394 ods. 2 a ods. 3), prípadne sa preukáže, že policajt, prokurátor, sudca alebo prísediaci neporušili svoje povinnosti spôsobom upraveným v § 394 ods. 5, a nejedná sa ani o podstatné chyby v konaní. Súd sa teda nestotožnil s návrhom odsúdeného, nezistil dôvody obnovy konania a preto návrh na povolenie obnovy konania zamietol v súlade s ustanovením § 399 ods. 2 Trestného poriadku a súčasne v zmysle § 398 ods. 3 Trestného poriadku žiadosť odsúdeného o prerušenie výkonu trestu odňatia slobody zamietol, nakoľko povaha uvedených skutočností a dôkazov nebola takého charakteru, aby takýto postup odôvodňovali.»

16. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu a okresného súdu (z dôvodu potvrdenia jeho právnych záverov krajským súdom, pozn.) ústavný súd konštatuje, že tak krajský súd, ako aj okresný súd konali v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretovali a aplikovali, a ich úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných

na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení sú obidva napadnuté rozhodnutia aj náležite odôvodnené. Obidva sudy vo svojich napadnutých rozhodnutiach pre rozhodnutie v merite veci, teda posúdení a následnom vyhodnotení relevantnosti sťažovateľom udaných dôvodov obnovy konania, právne vyčerpávajúcim a ústavne súladným spôsobom reflektovali na všetky ním poukázané pochybenia/nedostatky v prípravnom konaní, ktoré aj okresný súd transparentným spôsobom vo svojom rozhodnutí rozviedol/popísal, a následne neopomenuli aj zdôvodniť, prečo ich považovali za konvalidované, resp. neopomenuli zdôvodniť, ako a prečo sa s nimi vysporiadali.

17. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej trestné konanie predstavuje od svojho začiatku až po koniec organický celok, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizáciou garancií na ochranu práv a slobôd zo strany orgánov činných v trestnom konaní a súdov môžu a majú naprávať, resp. korigovať prípadné predchádzajúce pochybenia týkajúce sa aj porušenia základných práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy. V nadväznosti na uvedené ústavný súd konštatuje, že aj z napadnutých rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu vyplýva, že sťažovateľovi boli nielen v tomto konaní, teda v konaní, v ktorom všeobecné sudy posudzovali podmienky obnovy konania, ale aj v pôvodnom konaní, keď všeobecné sudy rozhodovali o vine a treste sťažovateľa za trestnú činnosť kladenú mu za vinu, všetky tieto jeho námietky/vytýkané pochybenia v postupe orgánov činných v rámci prípravného konania prítomné v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, tieto sa k nim vyjadrili a zdôvodnili, prečo neboli spôsobilé v materiálnom zmysle naplniť porušenie sťažovateľom označených základných práv a slobôd, resp. prečo a ako boli v následnom postupe všeobecných súdov konvalidované.

18. Ústavný súd predostiera, že ústavou a zákonom o ústavnom súde mu zverené kompetencie mu neumožňujú nahrádzať postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie tvrdenej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom pre rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd,

a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd, a takýto zásah nebol konvalidovaný ani v následnom postupe orgánu verejnej moci v rámci niekoľko inštančného konania v okolnostiach predmetnej veci, napr. opakovaním úkonov v rámci konania na všeobecnom súde.

19. V závere svojej argumentácie ústavný súd zdôrazňuje, že ako v pôvodnom konaní vedenom pred všeobecnými súdmi vrátane dovolacieho konania, tak aj v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 2 Nt/6/2011 a krajskom súde vedenom pod sp. zn. 2 Tos/68/2012 bola argumentácia sťažovateľa totožná, resp. ním vytykané pochybenia v postupe orgánov činných v trestnom konaní boli už posudzované v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov v rámci konania o vine a treste a ústavného súdu, a to s negatívnym výsledkom pre sťažovateľa. Inými slovami, ten istý nárok na ochranu ústavnosti sťažovateľ uplatnil už celkovo v dvoch konaniach pred ústavným súdom a vo vzťahu k uzneseniu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 389/2010 z 19. októbra 2010, ktorým ústavný súd posudzoval totožné námietky/pochybenia v postupe orgánov činných v trestnom konaní vo vzťahu k odmietnutiu ním podaného dovolania najvyšším súdom je ním podaná sťažnosť neprípustná, a to z dôvodu prekážky rozhodutej veci v kontexte § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde. Ústavný súd k uvedenému už iba dodáva, že vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 6809/2010 v podobných súvislostiach sťažovateľom podanú sťažnosť odložil.

20. Ústavný súd teda nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutými rozhodnutiami ani krajského súdu, ani okresného súdu a namietaným porušením sťažovateľom označených základných práv, a preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v tejto jej časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.

21. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok v nej uvedených. Zároveň stratilo opodstatnenie zaoberať sa

ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. októbra 2012